

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
ORIOL HUGUET, director general
JOSEP PLANAS, director financer
ESTHER CARALPS, directora de màrqueting i comunicació
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
JOAN SERRA, cap de sistemes

**L'ECONOMIA CATALANA
A ANYS VISTA**

Ramon Tremosa
i Balcells

Professor de teoria econòmica a la
Universitat de Barcelona
www.ramontremosa.com

EN SÍNTESI

Coses
que
passen a
Madrid

Malson de dia i de nit

A hir vaig tenir un malson. Vaig somniar que marxaven la meitat de les 600 multinacionals estrangeres que avui tenim. Que perdiem la meitat de la nostra indústria, que competeix en mercats mundials cada cop més oberts i integrats. Que el nostre turisme perdria pistonada, no perquè no treballés bé sinó perquè es multiplicaven els destins turístics en països emergents. Que l'euro seguia apreciand-se, castigant especialment una economia tan exportadora com la nostra, i també el nostre turisme, fora de la zona euro. Que el diferencial d'inflació amb Europea seguia existint, castigant les nostres exportacions, i també el nostre turisme, dins de la zona euro. I que Catalunya tenia vuit milions d'habitants perquè els nostres immigrants havien fet venir les seves famílies. Vaig somniar que en sis anys es produïa el pitjor escenari possible per a l'economia catalana.

LA CAIGUDA D'ACTIVITAT QUE AIXÒ PROVOCARIA podria fer que l'any 2012 tots els indicadors per habitant de Catalunya (PIB, productivitat, renda disponible després d'impostos) se situessin per sota de la mitjana espanyola; de fet, en els últims anys ja creixem per sota d'aquesta mitjana i ens hi acostem. Catalunya podria esdevenir una regió pobra a Espanya. Això és la globalització: en deu o quinze anys un territori pot fer un salt espectacular endavant, com ara Irlanda, Finlàndia o algunes regions espanyoles, o bé patir una caiguda també espectacular, com ara l'anglesa Lincolnshire o l'alemanya Schleswig Holstein. Això és una possibilitat, poc probable però possible, i a la vida cal tenir presents tots els casos possibles: per això més autogovern i un millor finançament per a Catalunya són instruments molt importants per poder canviar el rumb si és que anem per aquí.

AIXÒ NO EXCLOU QUE A CATALUNYA HI HAGI sectors que funcionin molt bé, la construcció n'és el més visible. Em diuen que tots els dies, per exemple, les instal·lacions del Club de Polo són plenes d'exempresaris, alguns d'ells ben joves, que s'han venut les empreses dels seus pares o avis i que ara viuen de renda. Tenen tot el dret a fer-ho i no és estrany: els beneficis industrials no poden igualar les plusvàlues de la construcció i som a la cua d'Europa en desgravacions i bonificacions en l'impost de societats, per a les indústries que reinverteixen en el propi negoci o que innoven i fan recerca.

ELS AJUNTAMENTS CATALANS HAN DE CONVERTIR el sòl industrial en residencial, facilitant que la indústria plegui en favor de la construcció. També s'entén, avui els ajuntaments no participen en cap gran impost estatal, com passa en països federals, i des de la supressió de l'IAE depenen encara més de l'endeutament i de les taxes municipals que genera el sector immobiliari, que necessàriament per créixer consumeix territori. Aquestes dues fonts de finançament aviat s'esgotaran però no veig pas gaire amoinats els nostres principals alcaldes per com acabarà l'Estatut.

TOTA AQUESTA CREIXENT PRESSIÓ FISCAL EN FORMA de taxes locals els constructors la traslladen als preus finals dels pisos, cosa que també fan quan han assumir el cost d'urbanitzar espais públics

GUILLEM CIFRE

“Em diuen que tots els dies, per exemple, les instal·lacions del Club de Polo són plenes d'exempresaris, alguns d'ells ben joves, que s'han venut les empreses dels seus pares o avis i que ara viuen de renda”

que els ajuntaments no poden pagar, com ara vials, arbrats i enllumenat. Després resulta que l'habitatge a Catalunya és més car que en altres llocs. Sort que tot això ho fan ajuntaments principalment del PSC i ICV. I sort que després els *Telenotícies* de TV3 ens ofereix la crònica *progre* de descàrrega i aquest dissabte al vespre una noia va acaparar més minuts que la cimera euromediterrània: parlava en contra dels especuladors en nom del “taller contra de la violència immobiliària”.

A CATALUNYA EL TIPUS GENERAL DE L'IMPOST DE transmissions patrimonials, fixat per la Generalitat, és del 7%, quan a la resta d'Europa oscil·la entre l'1% i el 3'5%; només per als joves catalans menors de 32 anys i amb renda anual inferior a 30.000 euros el tipus és del 5%. A Guipúscoa, en

canvi, el tipus general és del 6%, un punt menys, però en la primera compra d'habitatge per a joves el tipus és un 3%: cal un pis menor de 120 metres quadrats, de valor fins a 200.000 euros i ser menor de 35 anys: així una majoria de joves guipuscoans accedeixen al 3%. I a Madrid el govern regional rebaixarà l'any vinent al 4% l'ITP per a les famílies nombroses: allà ho poden fer perquè les inversions de l'Estat alliberen diners per a fer aquesta i altres rebaxes fiscals en l'IRPF i així Doña Esperanza ens pot parlar de llibertat i de societats obertes i no fanatitzades per la identitat.

MENTRESTANT, EL PASSAT 25 DE NOVEMBRE Javier Gómez de Liaño publicava un article a *El Mundo*: “*El sistema de financiación del Estatut consagra el derecho catalán al saqueo continuo y sistemático del resto de España*”. El fet cert és que estem discutint el nou Estatut, que és bàsicament una nova relació fiscal amb l'Estat espanyol, i ho estem fent sense una informació estadística oficial fonamental: saber on gasta i on inverteix, per territoris, el govern central.

AIXÒ NO ÉS UN CAPRICI ACADÈMIC; SI AVUI SOM contribuents nets, que consti. Perquè podria passar que al 2012 anéssim a Madrid a demanar solidaritat tot dient: “Tenim comarques que són un desert industrial i barris a les grans ciutats on els fracàs escolar als setze anys supera el 50%”. I que ens diguessin: “*¿Solidaridad, con los catalanes? No consta que nunca pagaran nada*”. Aquest malson l'he tingut ben despert.

Marçal
Sintes

Quan diem Madrid moltes vegades no ens referim a la ciutat ni als seus habitants, sinó a l'entramat que maneja el gran poder, el poder de veritat. Doncs bé, a Madrid passen dues coses que, de forma tan intensa, no passen en cap altre lloc del món avançat. La primera és la lluita radical entre esquerres i dretes, una lluita sense a penes matisos, roent, tan ferotge que fins ara ha esdevingut impossible l'existència i consolidació d'un espai polític centrat i liberal. La violència del conflicte –que remunta els seus orígens a la Guerra Civil i abans– sempre l'ha esclafat. A més, resulta extremadament complicat restar al marge del clima de confrontació. El nucli dur dels bàndols el componen sengles conglomerats polític-mediàtics, però la dinàmica de col·lisió empeny tots els membres de la societat perquè s'arreglerin amb uns o bé amb els altres. La segona cosa que passa a Madrid té a veure amb l'enorme influència que els mitjans de comunicació exerceixen sobre les estructures polítiques, en concret sobre el PSOE i el PP. Malgrat que els succeeix als uns i als altres, en el primer cas es dona per part dels mitjans una voluntat indissimulada de dirigir l'estratègia conjunta.

Aquests senyors no fan seguitisme dels polítics, del PP en aquest cas, sinó que els animen i sovint els forcen –i més encara uns populars debilitats per la pèrdua del govern– a acompanyar-los en la seva follia visceral. Naturalment, anomalies com les descrites tenen efectes desastrosos sobre el conjunt d'Espanya i, de manera especialment intensa, com sabem prou bé, sobre Catalunya.

m.sintes@hotmail.com